

DŮLEŽITÉ JE DRŽET AKCIE DLOUHODOBĚ A NESPEKULOVAT, ŘÍKÁ EXPERT AMUNDI

PŘI INVESTOVÁNÍ NA AKCIOVÝCH TRZÍCH BY SI MĚL INVESTOR MIMO JINÉ STANOVIT PRAVIDLA, PODLE KTERÝCH BUDE NAKUPOVAT AKCIE DO SVÉHO PORTFOLIA ČI JE PRODÁVAT.

Jaroslav Krejčí

jaroslav.krejci@economia.cz

Přímé investování na akciových trzích není jen pro profesionální investory, domnívá se Petr Šimčák, který v investiční společnosti Amundi zodpovídá za privátní bankovníctví a také za institucionální klienty. „Ale je třeba dodržovat určité zásady. Prvních 100 tisíc korun by mělo směřovat do fondu a je jedno, jestli půjde o indexový fond nebo aktivně řízený fond,“ říká v rozhovoru pro HN. „Následně při investování do konkrétních akcií by jich nemělo být ani méně, ani více než 10 až 12,“ dodává s tím, že důvodem je mimo jiné dostatečné rozložení portfolia do různých investičních nástrojů, které snižuje riziko celkové ztráty. Důležité je podle něj také vést si deník, do kterého si investor bude zaznamenávat svá obchodní rozhodnutí.

HN: Co by si měl člověk ujasnit, než začne investovat do podílových fondů?

Nejprve bych rozdělil klienty na dlouhodobé investory, na stádatatele a na spekulanty. To jsou tři samostatné druhy, které se na trhu pohybují. A je důležité, jakou chtějí službu. Může jít o „udělej si sám“, „poradte mi“ nebo „udělej to za mě“. Podílové fondy asi nejvíce ocení dlouhodobý investor (u akciových fondů) nebo stádatel (u fondů peněžního trhu), který hledá službu „udělej to za mě“ a na myslí tím má výběr cenných papírů. Dlouhodobý investor v režimu „udělej si sám“ fond moc neocení, jelikož si cenné papíry do portfolia chce vybrat sám. A spekulant, ať už profesionální, či neprofesionální, má rozhodně vhodnější nástroje než podílové fondy. Může nakupovat akcie, dluhopisy, měny nebo komodity napřímo, navíc obchodovat s pákovými nástroji, spekulovat na růst nebo na pokles.

HN: Jaké jsou výhody podílových fondů?

Univerzální výhodou podílových fondů je bezpečí z důvodu nemožnosti bankrotu a také prakticky nulové riziko zpronevěry. Vůbec bych nezaměřoval podílové fondy s instrumenty z kuponové privatizace v 90. letech. Fondy existují stovky let a určité pár případů zpronevěry najdeme, ale přirovnal bych to k podílům leteckých katastrof. Takže není to nemožné, ale zároveň je to velmi málo pravděpodobné. A pokud bych měl mluvit o riziku investic v obecné, zjednodušené rovině, je dobré si uvědomit, že investice mohou být současně bezpečné a kolísat, to je třeba případ akciových nebo dluhopisových fondů. Dále mohou být bezpečné a téměř nekolísat, což je případ fondů peněžního trhu. Dále mohou být rizikové a vůbec nekolísat, kde můžete přijít o vše bez volatility (kolísání hodnoty cenných papírů a portfolia). Lidé si zaměňují volatilitu a riziko ztráty peněz. Ruskou ruletu s pistolí by většina lidí nehrála a přitom ji hraje s penězi, když si kupují například rizikové dluhopisy, protože nevidí žádnou volatilitu ceny. Také to na 80 procent (u těch kvalitnějších) dopadne dobře.

HN: Podle jakých kritérií by si měl člověk vybírat fond či fondy, do kterých bude investovat?

Rozdělil bych to na dva pohledy – produktový a pohled investora. Já jako investor bych měl znát potřebný

Petr Šimčák (45)

Petr Šimčák je zástupcem ředitele pro obchod v Amundi Czech Republic Asset Management. Vystudoval Masarykovu univerzitu v Brně, obor finanční podnikání (1996) a psychologie (2015). Absolvoval řadu prestižních vzdělávacích kurzů v Praze, Paříži a Londýně. V roce 2006 získal certifikát CFA (Chartered Financial Analyst).

Foto: HN – Jakub Plíhal

a požadovaný výnos či svou rizikovou toleranci ke kolísání. Produkt je o kvalitě. Tu změříte výkonností proti relevantnímu indexu, s kterým se fond porovnává, či oproti konkurenci. Důležitá je třeba i velikost fondu a nákladovost.

HN: Jaké fondy by podle vás měly tvořit základ dlouhodobého investičního portfolia? A kolik fondů vůbec jeden člověk potřebuje?

Není to o počtu fondů. Kvalitní portfolio můžete vytvořit i s jedním fondem. Ale může být složeno i z deseti. Záleží, jestli je používáte jako kompletní řešení, nebo jako stavební nástroje. Podle mě by mladý člověk na začátku své kariéry měl mít základ portfolia v pravidelných investicích do akciových fondů s kvalitní životní pojistkou. A až do 40 let by jej jiná třída finančních aktiv ani neměla zajímat. Bavíme se zde o dlouho-

dobém investování, s postupem věku přichází prostor pro méně rizikové instrumenty, jako jsou dluhopisy. S příchodem důchodového věku by mělo být portfolio výrazně konzervativnější, například z 30 procent z akcií a ze 70 procent z pevně úročených cenných papírů. Nezbytnou součástí zdravého portfolia jsou i investice do nemovitostí a hotovostní rezerva.

HN: Přejdeme k přímým investicím do akcií. Co to obnáší, pokud chce člověk investovat do konkrétních akciových titulů? Na co by se měl připravit?

Upřímně si myslím, že takto může investovat každý. Nesouhlasím s názorem, že investice do konkrétních akcií jsou jen pro profesionály. Ale je třeba dodržovat určité zásady. Prvních 100 tisíc korun by mělo směřovat do fondu a je jedno, jestli půjde o indexový fond nebo aktivně řízený fond. Následně při investování do konkrétních akcií by jich nemělo být ani méně, ani více než 10 až 12. Nižší číslo nesplňuje požadavek na rozložení rizik a u vyššího čísla je složitější dané firmy pečlivě znát a sledovat. Pak už je lepší raději investovat do fondu. Dále je třeba rozkládat riziko napříč sektory i napříč trhy a vybírat si ty nejlepší firmy, a to i s rizikem, že si připlatíte za kvalitu. Důležité je akcie držet dlouhodobě a nespekulovat.

Při změnách v portfoliu neprodávejte jen vítěze, tedy akciové tituly, které jsou v plusu. Nefixujte se na to, že máte některé akcie v minusu a neprodáte je dřív, než se vrátí cena zpět. Pak se může stát, že skončíte s portfoliem plným „loserů“ (ztrátových investic). Důležité je, kam akcie směřuje, a ne odkud směřuje. To, zda jsem oproti nákupní ceně v zisku, či ve ztrátě, trž nezajímá. Důležitá je budoucnost firmy. Proto bych doporučil vést si deník, kde si u každé investice napíšu racionální důvody, které mě k nákupu vedly, a emoční důvody. Je také dobré si stanovit pravidla, za jakých budu nakupovat či prodávat, a dodržovat je. Celkově je potřeba tomu věnovat čas a úsilí, aby za nákupem 10 či 12 akciových titulů, které doplní akciový fond, bylo opravdu informované rozhodnutí. Člověk se pak zároveň může stát i lepším investorem do podílových fondů, protože se dramaticky zvýší jeho znalosti a zkušenosti a také více ocení rozložení rizik v portfoliu.

HN: S jakým minimálním kapitálem by se vůbec měl člověk do přímého investování do akcií pouštět, aby mohl držet zmíněných 10 až 12 titulů?

Dnes už se dá u diskontních brokerů vytvořit portfolio s částkou v řádu statisíců korun. Ale pokud byste chtěli plnohodnotně konkurovat fondům s jejich diverzifikací, možnostmi, profesionalitou či transakčními náklady, tak se bavíme o minimální částce ve výši 10 milionů eur. Ale jak jsem řekl, technicky stačí i stovky tisíc korun.

HN: Jak se díváte na investice do fondů obchodovaných na burze (ETF)?

Burzovně obchodované fondy jsou vhodnější pro aktivnější obchodníky. Mohou s nimi obchodovat i v průběhu obchodního dne a nemusí (jako u podílových fondů) čekat na výpočet ceny podílového listu na konci dne. ETF také mohou být levnější, i když ne vždy. Také mohou být srozumitelnější, ale není to pravidlo. A také mohou být rizikovější, například svou konstrukcí či chováním investora.

“

Univerzální výhodou podílových fondů je bezpečí z důvodu nemožnosti bankrotu a také prakticky nulové riziko zpronevěry.

“

Nesouhlasím s názorem, že investice do konkrétních akcií jsou jen pro profesionály. Ale je třeba dodržovat určité zásady.